

Arrest
nr. 89 363 van 9 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Khassavyurt (Dagestan) waar u ook woont met uw dochter M.G. (O.V. X).

Op 23 november 2011 's avonds klopt uw ver familielid A.D. bij u thuis aan. Hij was al sinds jaren op de vlucht voor de overheidsdiensten omdat zijn politieke en religieuze overtuigingen niet stroken met die van het heersende regime. U had geen contact meer met hem in de periode van zijn verdwijning.

Hij vraagt u om hulp, meer bepaald medicamenten. Samen met uw dochter gaat u die kopen in een apotheek dichtbij uw appartement. Terug thuis overhandigt u hem de medicamenten, waarop hij vertrekt. Enkele uren later komen gemaskerde mannen in camouflagepakken binnengestormd. Ze

boeien en blinddoeken u en uw dochter en nemen jullie mee naar de politieafdeling van Khassavyurt. Daar wordt u geslagen en ondervraagd over A.D.. U wordt gedwongen om documenten te ondertekenen, maar u weet niet wat daarin staat. Na drie dagen komen jullie met behulp van uw neef S. vrij. Die brengt jullie naar een huis in het dorp Nuradilovo waar jullie zullen blijven tot jullie vertrek uit Dagestan. U verneemt van uw neef dat er nog een huiszoeking geweest is in uw appartement. Als S. nog eens langsgaat bij uw appartement, krijgt hij van een buurman een convocatie op uw naam die verkeerdelijk in diens brievenbus was gepost. Op 28 november 2011 gaat u samen met uw neef S. naar een advocaat in Khassavyurt om er uw zaak te bespreken. Hij raadt u aan om zich niet meer in de stad te vertonen.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 2 december 2011. Uw neef S. brengt u samen met uw dochter met de auto naar Moskou waar jullie bijna drie weken blijven. In die periode krijgt u twee keer een dreigetelefoon. Op 21 december 2011 vertrekt u vanuit Moskou met een vrachtwagen, eerst achteraan in de laadbak en later in de bestuurderskabine. Twee dagen later komen jullie in België aan waar jullie diezelfde dag asiel aanvragen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, een originele convocatie en een originele brief van uw advocaat in Rusland.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land van herkomst gevlucht bent wegens problemen die u had met de overheidsinstanties nadat uw gezochte familielid A.D. bij u thuis had aangeklopt met de vraag om medicijnen voor hem te kopen (CGVS p. 7).

Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op substantiële wijze ondermijnd door een **heel aantal tegenstrijdigheden** in uw verklaringen en die van uw dochter over de door u aangehaalde gebeurtenissen.

Zo verklaart u dat A.D. van dezelfde teip is als u (i.e. Shentro), dat hij enkel verre familie is (bij jullie wordt iedereen van dezelfde teip als familie beschouwd) maar dat er tussen u en hem geen bloedverwantschap is. U verklaart dat hij afkomstig is van één van de dorpen van uw district maar van welk dorp precies weet u niet.

Volgens uw verklaringen had uw dochter A.D. nog nooit gezien voor hij op 23 november 2011 bij jullie langskwam (CGVS p. 11-12).

Uw dochter echter verklaart dat A.D. uw eigen broer is, dat hij afkomstig is van het dorp Aerodrom (en dat u dat natuurlijk ook weet) en dat ze hem voor 23 november 2011 al een paar keer gezien had (CGVS dochter p. 4).

Als uw dochter met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, verklaart ze dat u hem wel moet kennen en dat hij blijkbaar wel uw broer is (CGVS dochter p. 4-5).

Deze antwoorden volstaan echter absoluut niet als verklaring waarom u en uw dochter elkaar over de figuur van A.D. (dé persoon door wie uw problemen met de autoriteiten begonnen) zo sterk tegenspreken.

Daarnaast verklaart u dat D. op 23 november 2011 rond 23u 's avonds aan uw deur aanklopte en dat u opendeed (CGVS p. 7). U verklaart dat u hem in de keuken liet wachten waar uw dochter hem zag zitten maar dat ze niet met elkaar gesproken hebben (CGVS p. 12). U ging samen met uw dochter naar een apotheek iets verderop in uw straat (om medicijnen te kopen voor D.) waar een vriendin van uw dochter werkte maar haar naam kent u niet (CGVS p. 12). Nadat jullie teruggekeerd waren in uw appartement stuurt u uw dochter naar haar kamer en overhandigt u de medicijnen aan D. in de hal van uw appartement – u verklaart dat uw dochter dit weet (CGVS p. 8 & p. 13).

Uw dochter legt hierover andere verklaringen af.

Zij zegt dat D. op 23 november 2011 om 23u 's avonds jullie appartement zomaar, zonder te verwittigen, binnenkwam (CGVS dochter p. 5). Als ze erop gewezen wordt dat u zei dat hij nochtans aanklopte, bevestigt ze uw versie van de feiten (CGVS dochter p. 5). Uw dochter verklaart dat ze D. in de keuken zag en dat ze even met hem gesproken heeft (CGVS dochter p. 5). Hoewel u nochtans gezegd had dat ze niet met elkaar gesproken hebben, verklaart ze nogmaals dat ze elkaar gedag zeiden en wat met elkaar spraken (CGVS dochter p. 5). Uw dochter verklaart dat haar vriendin in de apotheek S. heette en dat u dat wist omdat u haar ook kende (CGVS p. 6). Als haar gezegd wordt dat u haar niet kende en haar naam niet wist, verklaart uw dochter gewoon dat u haar wel kende (CGVS dochter p. 6). Uw dochter verklaart dat u de medicijnen aan D. overhandigde in de keuken terwijl ze zelf in haar kamer was (CGVS dochter p. 6-7). Zij blijft echter bij haar versie van de feiten als ze geconfronteerd wordt met

uw verklaring dat uw dochter weet dat u de medicijnen in de hal van het appartement aan D. gaf (CGVS dochter p. 7).

Het is bijzonder ongeloofwaardig dat u en uw dochter elkaar op deze verschillende punten over het bezoek van D. tegenspreken zonder dat uw dochter hiervoor overtuigende verklaringen kan geven – dit bezoek is immers dé oorzaak waarom de autoriteiten uw appartement binnenvielen en jullie meenamen.

Verder verklaart u dat er een inval plaatsvond in uw appartement enkele uren nadat D. vertrokken was. U verklaart dat er vier man binnenviel, waarvan er twee in uw slaapkamer binnenkwamen en twee in die van uw dochter. U verklaart dat ze allemaal gemaskerd waren en camouflageuniformen droegen. Reeds in uw slaapkamer kreeg u een zak over uw hoofd waardoor u vanaf dat moment uw dochter niet meer gezien heeft (CGVS p. 13).

w dochter daarentegen verklaart dat er ongeveer zes man in haar kamer binnenkwam en drie of vier bij u. Ze verklaart dat enkelen camouflagekledij droegen en enkelen burgerkledij. Ze verklaart dat ze geboeid werd in haar slaapkamer maar dat jullie elkaar nog gezien hebben in de gang (CGVS dochter p. 7).

Als uw dochter erop gewezen wordt dat u over de inval heel verschillende verklaringen aflegde, blijft zij echter bij haar versie van de feiten (CGVS dochter p. 8).

Het is echter bijzonder vreemd dat zij hiervoor geen afdoende uitleg kan verschaffen, want deze inval betekende nochtans het begin van uw problemen met de autoriteiten door wie u uw land ontvlucht bent.

Ten slotte verklaart u dat jullie meegenomen werden naar de stadsafdeling van de politie waar u uw dochter voor het eerst terugzag in het bureau van uw ondervrager, net voor jullie vrijlating op 26 november 2011 's avonds (CGVS p. 8-9 & p. 14-15). Op dat moment brengt uw neef S. jullie onmiddellijk naar het dorp Nuradilovo.

U verklaart dat u en uw dochter elkaar nooit verteld hebben wat jullie meegemaakt hadden tijdens de vasthouding (CGVS p. 15). U verklaart dat jullie in Nuradilovo nooit buiten kwamen, behalve u die op 28 november 2011 naar een advocaat in Khassavyurt ging. Uw dochter is hiervan op de hoogte omdat u het haar zei (nog in Dagestan) toen zij vroeg waar u geweest was (CGVS p. 6). Ook kwam er op 27 november 2011 een dokter langs voor u, maar uw dochter heeft hem niet gezien. Later, toen jullie nog in Dagestan waren, heeft u haar wel verteld dat er een dokter was geweest (CGVS p. 9 & p. 15-16). U verklaart ook dat jullie nog een aantal weken in Moskou verbleven en dat u daar nog een paar dreigtelefoons van onbekenden kreeg (CGVS p. 9-10). Uw dochter kreeg zo'n telefoons niet, maar u heeft haar wel verteld over de telefoons die u kreeg (CGVS p. 16).

Uw dochter legt echter ook over deze elementen andere verklaringen af.

Zo verklaart ze dat jullie elkaar na de arrestatie terugzagen toen jullie vrijgelaten werden, enkel in de gang, aan de uitgang naar buiten (CGVS dochter p. 9).

Opnieuw blijft ze bij haar eigen verklaringen als ze op uw versie wordt gewezen (CGVS dochter p. 9). Uw dochter verklaart dat u haar nooit vertelde wat u meegemaakt had tijdens de arrestatie maar dat zij u er wel over vertelde (CGVS dochter p. 9).

Over uw verklaring dat jullie hierover nooit iets zeiden aan elkaar, verklaart ze dat dat niet juist is (CGVS dochter p. 9). Ze verklaart bovendien dat jullie vrijgelaten werden op 26 november 2011 's ochtends vroeg (CGVS dochter p. 8).

Als haar gezegd wordt dat dat volgens u 's avonds was, verklaart ze 'als ik goed herinner was het 's ochtends' (CGVS dochter p. 8).

Ook uw dochter verklaart dat jullie onmiddellijk na jullie vrijlating door uw neef S. naar Nuradilovo werden gebracht en dat u daar één keer wegging, maar wat u ging doen, weet ze niet (CGVS dochter p. 9). Als opgemerkt wordt dat u haar nochtans gezegd had dat u naar een advocaat ging, verklaart ze dat ze het niet weet en dat u dat niet gezegd heeft (CGVS dochter p. 10). Uw dochter verklaart dat jullie in Nuradilovo nooit bezoek kregen en dat u zich nooit op één of andere manier heeft laten verzorgen (CGVS dochter p. 10).

Op de opmerking dat u haar, volgens uw verklaringen, nochtans gezegd had dat er een dokter was langsgesproken, antwoordt ze 'iemand is wel langsgesproken, maar ik weet niet wie dat was'. Hiermee biedt ze echter geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid maar spreekt ze gewoon haar eerdere bewering dat er geen bezoek was geweest tegen. Hierover zegt ze dan weer dat ze niet weet waarom ze aanvankelijk zei dat er geen bezoek was geweest (CGVS dochter p. 10). Uw dochter verklaart dat jullie geen problemen meer ondervonden nadat jullie in Nuradilovo gingen wonen, dat jullie niets meer hoorden van de autoriteiten of andere mensen, ook niet toen jullie al vertrokken waren uit Dagestan (CGVS dochter p. 10). Als zij erop gewezen wordt dat u haar vertelde van de dreigtelefoons die u kreeg in Moskou, bevestigt ze dit en verklaart ze dat ze dit vergeten was (CGVS dochter p. 10).

Opnieuw is het uiterst ongeloofwaardig dat u en uw dochter zich over deze elementen in verband met jullie arrestatie, onderduiken en verblijf in Moskou tegenspreken.

Aangezien u en uw dochter elkaar op uiterst cruciale punten die raken aan de kern van uw asielaanvraag, heel erg tegenspreken (i.e. gegevens over D., bezoek van D. aan uw appartement, inval in uw appartement, arrestatie en gebeurtenissen daarna), kan geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten.

Ten tweede stelt het Commissariaat-generaal ook in uw eigen verklaringen een **aantal onaannemelijke zaken** vast waardoor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder uitgehold wordt. Zo verklaart u dat D. al vijf jaar lang op de vlucht was voor de overheidsdiensten en dat hij officieel gezocht wordt. Door welke instantie hij officieel gezocht wordt of sinds wanneer dat is, weet u echter niet (CGVS p. 11).

Als D. daadwerkelijk de oorzaak van uw probleem met de autoriteiten zou zijn, is het weinig aannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte bent.

Het feit dat u met D. geen contact had sinds zijn verdwijning (CGVS p. 11), kan hier geen verklaring voor zijn. U verklaarde immers dat iemand van dezelfde teip (zoals u en D.) als familie beschouwd wordt, waardoor er voor u via deze weg genoeg mogelijkheden waren om meer te weten te komen over het lot van D.

Daarnaast verklaart u dat hij na jaren zonder contact zomaar bij u langskwam op zoek naar medicijnen. Waarom hij precies bij u langskwam of waarom hij die medicijnen nodig had, weet u echter niet omdat u zulke details niet vroeg. Ook welke medicijnen hij precies nodig had, weet u niet (CGVS p. 12).

Als een ver familielid, van wie u verklaart dat hij op de vlucht was voor de overheidsdiensten, bij u langskomt na jaren verdwenen te zijn geweest, kan de reden van zijn bezoek aan uitgerekend uw appartement en de reden waarom hij medicijnen nodig had op dat moment bezwaarlijk als een detail beschouwd worden. Het is ook weinig aannemelijk dat u de namen van de medicijnen in kwestie niet kent, aangezien u verklaarde dat u zelf de medicijnen ging kopen in een apotheek en de lijst zag waarop alles genoteerd stond (CGVS p. 8 & p. 12).

Verder verklaart u dat u van bij de politie na drie dagen vasthouding werd vrijgelaten dankzij de hulp van uw neef S. U verklaart dat hij daarvoor waarschijnlijk uw appartement als borg stelde. Als uw neef S. er daadwerkelijk in slaagde u vrij te krijgen bij de politie, is het bijzonder opvallend dat u niet weet hoe hij wist dat u meegenomen was, dat u de naam niet kent van zijn kennis bij de politie via wie hij uw vrijlating regelde en überhaupt verklaart niet geïnteresseerd te zijn waar die persoon precies werkte en niet geïnformeerd te hebben bij uw neef wie dat was (CGVS p. 14).

Ten slotte blijkt u ook weinig interesse aan de dag te leggen in de afloop van uw problemen.

U verklaart nergens geïnformeerd te hebben of D. ook bij andere leden van uw teip was langsgeweest en niemand gevraagd te hebben of u in uw land officieel gezocht wordt (CGVS p. 16) hoewel u verklaarde dat u tijdens uw arrestatie papieren moest ondertekenen, waarvan één blanco (CGVS p. 8 & p. 14).

Aangezien u door uw neef S. was vrijgekocht, door hem naar Nuradilovo was gebracht waar u nog een week bleef en door hem op de hoogte werd gebracht van een huiszoeking in uw appartement die nog gebeurd zou zijn in uw afwezigheid (CGVS p. 15), kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u pogingen onderneemt om, eventueel via deze neef, over dergelijke zaken meer te weten te komen.

Ten derde verklaart u dat zowel uw intern paspoort als uw internationaal reispaspoort ingehouden werden tijdens de inval in uw huis (CGVS p. 6).

Welnu, aangezien hierboven reeds uitgebreid werd aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten die u aanhaalt, is ook deze verklaring in verband met uw **identiteitsdocumenten** bijzonder ongeloofwaardig en ontstaat bijgevolg het vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Dit wordt nog versterkt door uw verklaringen over uw reisroute.

U verklaart op 2 december 2011 van Nuradilovo naar Moskou gereden te zijn vanwaar u op 21 december 2011 vertrok in de laadbak van een vrachtwagen richting Europa. Vanaf dag twee zat u in de chauffeurscabine. U verklaart niet te weten van welk land die vrachtwagen was of doorheen welke landen u gereden heeft en niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang. U verklaart geen enkele identiteitsdocumenten gebruikt te hebben onderweg en dat er voor u niets anders voorzien was (CGVS p. 9-10).

Deze verklaringen zijn echter ongeloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Europese Unie en meer bepaald de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het belang dat u had bij het welslagen van uw rit in de vrachtwagen, is het dan ook niet geloofwaardig dat u niet weet doorheen welke landen u gereden heeft en geen enkele

identiteitspapieren bij zich had, en is het bijzonder vreemd dat u onderweg niets gemerkt heeft van een douane of grensovergang.

Hierdoor ontstaat nogmaals het vermoeden dat u bewust uw identiteitsdocumenten en/of mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment, de wijze waarop en/of de redenen waarom u uit het land vertrokken bent; wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang brengt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, concludeert het Commissariaat-generaal dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw bewering als zou u door de autoriteiten van uw land vervolgd worden omwille van de hulp die u aan A.D. gaf.

De **documenten** die u neerlegt veranderen niets aan deze beslissing.

Uw geboorteakte bevat immers louter persoonsgegevens. Wat betreft de convocatie (document 3 in administratief dossier) en de brief van uw advocaat (document 2 in administratief dossier) – waarmee u wil aantonen dat u op 28 november 2011 werd opgeroepen door de autoriteiten in verband met het bezoek van D. en dat u uw toestand met uw advocaat besprak (CGVS p. 4-6) – heeft het Commissariaat-generaal echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van deze documenten.

In verband met de convocatie dient opgemerkt te worden dat enkel uw naam en de naam van uw stad (i.e. Khassavyurt) is ingevuld, maar niet uw volledig adres. Ook de afleveringswijze is niet ingevuld, evenmin als het onderste gedeelte van de convocatie. Er staat bovendien enkel vermeld dat u wordt opgeroepen 'om verschillende onderzoeksacties te doen'. In welke hoedanigheid u precies wordt verwacht, kan hierbij niet afgeleid worden. In dit verband verklaart u nochtans dat ze u normaal als schuldige of getuige moesten oproepen en dat de convocatie volgens uw vermoedens gaat over het bezoek van D. (CGVS p. 5-6). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (i.c. MVD van Khassavyurt).

Ook bent u niet op de hoogte van een aantal andere elementen over deze convocatie. Zo verklaart u dat uw neef S. dat overhandigd kreeg van een buurman toen hij daar in de buurt was.

Wie die buurman was, weet u echter niet. U verklaart aanvankelijk dat uw neef de convocatie kreeg van de buurman op straat, terwijl u later zegt dat dat in de gang van uw appartement was. Hiermee geconfronteerd, bevestigt u dat het in de gang van uw appartement gebeurde (CGVS p. 5); wat allerminst een verklaring biedt waarom u eerst zei dat het op straat was. U verklaart ook eerst tweemaal dat de postbode de convocatie per ongeluk in de brievenbus van die buurman had gegooid, maar daarna verklaart u twee keer niet te weten of die convocatie per post is opgestuurd of dat dat via de postbode of via iemand anders in de brievenbus van de buurman terecht kwam (CGVS p. 5). Wanneer u effectief problemen zou hebben gehad met de autoriteiten en door hen nog opgeroepen geweest zou zijn, kan toch redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer kennis heeft over deze convocatie en er coherentere verklaringen over aflegt.

Ook over de brief van uw advocaat dient gewezen te worden op een aantal anomalieën. Zo verklaart u naar die advocaat in Khassavyurt geweest te zijn om een volledig beeld te krijgen van uw probleem. Op welk adres dat was in Khassavyurt, weet u niet. Nog frappanter is dat u niet eens de naam van uw advocaat kent en verklaart niet te weten wat er precies in de brief staat omdat u er 'eerlijk gezegd niet veel aandacht aan besteedde' (CGVS p. 6); te meer als naam en adres van de advocaat evenals de inhoud van de brief gewoon in de brief zelf vermeld staan (zie vertaling document 2).

Als u daadwerkelijk een beroep zou hebben gedaan op deze advocaat in verband met uw probleem, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u de naam en het adres van de advocaat en de inhoud van diens brief kent. Uit de vertaling van de brief blijkt bovendien dat het kantoor van uw advocaat gelegen is in de stad Gudermes (Tsjetsjenië) en dat u zelf woonde in de stad Kogalym (regio Khanti-Mansysk, gelegen in de provincie Tjumen in Siberië). De brief vermeldt overigens enkel dat er tussen u en de advocaat een samenwerkingsovereenkomst werd opgesteld; over de door u aangehaalde feiten uit uw asielrelaas wordt met geen woord gerept. Op die manier is het bijzonder ongeloofwaardig dat u eind november 2011 naar deze bewuste advocaat ging in de stad Khassavyurt (Dagestan) om er een 'volledig beeld van uw probleem' te krijgen.

Hierbij aansluitend dient nog verwezen te worden naar de tegenstrijdigheid in uw verklaringen en die van uw dochter over uw bezoek aan deze advocaat (zie boven).

Daarenboven, zoals hier reeds uitvoerig werd aangetoond, is uw asielrelaas niet geloofwaardig. Gecombineerd met de flagrante tegenstrijdigheden over de kern van uw asielrelaas, leidt dit ertoe dat het Commissariaat-generaal helemaal geen geloof kan hechten aan uw bewering als zou u in Dagestan worden vervolgd.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat documenten in de noordelijke Kaukasus en de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w').

Wanneer de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van deze documenten – rekening houdend met de informatie in verband met de relatieve waarde van documenten uit de Russische Federatie, met de vormelijke gebreken, met het gebrek aan kennis en interesse die u over deze stukken aan de dag legt en met de tegenstrijdigheden die u hierover aflegt – en anderzijds de ernst van de onaannemelijkheden in uw asielaanvraag, kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw dochter M.G. (O.V. 6.934.676) – die verklaarde asielaanvraag omwille van dezelfde redenen als u (CGVS dochter p. 4) – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 maart 2012 een “schending aan van de motiveringsplicht, onder meer via de schending van artikel 62 van Wet van 15 december 1980 “betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de schending van beginselen van behoorlijk bestuur” (zie het verzoekschrift, p. 4).

Waar de commissaris-generaal, volgens verzoeker, in de bestreden beslissing verwijst naar zagezegde tegenstrijdigheden die de asielmotieven van verzoekster en haar dochter op substantiële wijze ondermijnen, stelt verzoeker onder verwijzing naar punt 195 van de UNHCR Proceduregids dat “het genoemde handboek vermeldt dat niet correcte verklaringen kunnen op zichzelf niet redenen zijn van weigering van statuut van vluchtelingen. Ondervrager is verplicht bepalen waarde van deze verklaringen in het licht van verschillende omstandigheden van de zaak (sic)” (zie het verzoekschrift, p. 4).

Wat betreft de verwantschap tussen verzoekster en A.D. stelt zij dat deze laatste inderdaad haar broer is; zij ontkent verklaard te hebben dat hij geen familie was en roept een niet correcte vertaling als oorzaak van het euvel in.

Wat betreft de manier hoe A.D. haar appartement binnenkwam, stelt zij geen tegenstrijdigheid te zien in de verklaringen van haar en haar dochter; A.D. kon niet binnenkomen zonder aankloppen want de ingang deur was op slot.

Zij verklaart dat de conversatie tussen M.G. met A.D. zich beperkte tot een groet.

Verzoekster laat gelden dat zij wist dat één van de vriendinnen van M.G. in de apotheek werkte maar niet haar naam noch voornaam kende.

Zij stelt dat zij bij de inval van de mannen in haar appartement een zak over haar hoofd kreeg zodat zij niets meer kon zien, terwijl het zicht van haar dochter niet belemmerd werd.

De tegenstrijdigheden in de verklaringen over de vrijlating op 26 november 2011 en het verblijf in Nuradilovo zijn volgens verzoekster te wijten aan de doorstande traumatische ervaringen.

Verzoekster verklaart dat A.D. met het regime in zijn land in onmin leefde, in de rebellenbeweging was en daardoor gezocht werd zodat hij uit vrees herkend of aangehouden te worden aan haar vroeg om medicijnen te gaan halen. Zij kreeg van hem een lijstje met vermelding van de medicamenten dat zij aan de apotheker overhandigde, zonder deze te memoriseren gezien zij nog niet van plan was haar land te verlaten om asiel aan te vragen.

Zij stelt dat zij vermoedt dat één of andere bewoner van het appartementsblok de inval in haar appartement heeft gezien of gehoord en dit aan haar neef S. heeft gemeld.

Omtrent de vraag hoe voormelde S. haar en M.G. wist te bevrijden, wijst verzoekster op het bestaan van corruptie.

Verzoekster herhaalt dat zij noch over een intern, noch over een internationaal paspoort beschikt en voert aan dat haar "*redelijke*" uitleg om een "*onbekende reden*" niet aanvaard wordt.

Verzoekster wijst er op dat ondanks de informatie over strenge identiteitscontroles aan de buitengrens van de Europese Unie, duizenden vluchtelingen er in slagen de EU binnen te komen. Zij wijst er op dat niet werd nagegaan door de Belgische asieldiensten of er haar door één of andere ambassade in Rusland een visum werd afgeleverd, noch of zij in Polen asiel heeft aangevraagd

Verzoekster laat gelden dat zij een originele oproeping voor ondervraging op 28 november 2011 bijbracht; voor wat betreft de onvolledige invulling van de adresgegevens verwijst verzoekster naar "*de slordige manier van werken van de wijkagenten die haar oproeping gewoon in de brievenbus van haar buurman gooide*" (zie het verzoekschrift, p. 7).

Verzoekster stelt dat zij een onderhoud heeft gehad met een advocaat en dat het volkomen mogelijk is dat hij in Khassavuyrt een bijkantoor heeft; zij legt de commissaris-generaal ten last dat hij ondanks diens gegevens op het document nagelaten heeft deze te controleren.

Zij doet de argumentatie in de bestreden beslissing af als "*niet ernstig*".

Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal erkent dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, een risico loopt op problemen met de overheid en onrechtstreeks toegeeft dat haar relaas met de werkelijkheid overeenkomt.

Verzoekster wijst er op dat het voor haar omwille van haar etnische afkomst, bijna onmogelijk is om naar een ander deel van de Russische Federatie te verhuizen terwijl het gevaar voor haar leven en dat van haar dochter zeer reëel is.

Zij vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Tevens wijst de Raad er op dat het middel “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” onontvankelijk is in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar de commissaris-generaal, volgens verzoeker, in de bestreden beslissing verwijst naar zagezegde tegenstrijdigheden die de asielmotieven van verzoekster en haar dochter op substantiële wijze ondermijnen, stelt verzoeker onder verwijzing naar punt 195 van de UNHCR Proceduregids dat “*het genoemde handboek vermeldt dat niet correcte verklaringen kunnen op zichzelf niet redenen zijn van weigering van statuut van vluchtelingen. Ondervrager is verplicht bepalen waarde van deze verklaringen in het licht van verschillende omstandigheden van de zaak (sic)*” (zie het verzoekschrift, p. 4).

De Raad herhaalt in antwoord op deze verwijzing van verzoeker dat een asielzoeker de waarheid moet vertellen en een poging moet doen om zijn relaas te staven; dat zijn verklaringen evenwel een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn; dat de afgelegde verklaringen niet in strijd mogen zijn met algemeen erkende feiten en dat in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen.

Waar verzoekster in verband met de verwantschap tussen haar en A.D. -waarvan zij in het verzoekschrift stelt dat deze inderdaad haar broer is-, een niet correcte vertaling inroept als oorzaak van het euvel, merkt de commissaris-generaal in zijn nota van 11 mei 2012 terecht op dat verzoekster bij haar verhoor op 2 februari 2012 op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep wat zij bevestigde en ook geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het verhoor; haar uitleg van een niet correcte vertaling van de verwantschap wordt derhalve gezien de gehele context van de antwoorden, niet aanvaard:

“Zo verklaart u dat A.D. van dezelfde teip is als u (i.e. Shentro), dat hij enkel verre familie is (bij jullie wordt iedereen van dezelfde teip als familie beschouwd) maar dat er tussen u en hem

geen bloedverwantschap is. U verklaart dat hij afkomstig is van één van de dorpen van uw district maar van welk dorp precies weet u niet.

Volgens uw verklaringen had uw dochter A.D. nog nooit gezien voor hij op 23 november 2011 bij jullie langskwam (CGVS p. 11-12).

Uw dochter echter verklaart dat A.D. uw eigen broer is, dat hij afkomstig is van het dorp Aerodrom (en dat u dat natuurlijk ook weet) en dat ze hem voor 23 november 2011 al een paar keer gezien had (CGVS dochter p. 4).

Als uw dochter met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd wordt, verklaart ze dat u hem wel moet kennen en dat hij blijkbaar wel uw broer is (CGVS dochter p. 4-5)."

Zo de tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoekster en haar dochter omtrent de binnenkomst van A.D. in het appartement van verzoekster opgehelderd werden bij het verhoor op het Commissariaat-generaal, blijft er nochtans een duidelijk verschil omtrent het al dan niet gevoerde gesprek; de conversatie tussen M.G. met A.D. beperken tot een groet, is het verschil in verklaringen minimaliseren. De versie die verzoekster in haar verzoekschrift geeft, namelijk dat zij wist dat dat een van de vriendinnen van M.G. in de apotheek werkte maar niet haar naam noch voornaam kende, is niet verenigbaar met de motivering in de bestreden beslissing dat "Uw dochter verklaart dat haar vriendin in de apotheek S. heette en dat u dat wist omdat u haar ook kende (CGVS p. 6). Als haar gezegd wordt dat u haar niet kende en haar naam niet wist, verklaart uw dochter gewoon dat u haar wel kende (CGVS dochter p. 6)."

Waar verzoekster stelt dat zij bij de inval van de mannen in haar appartement een zak over haar hoofd kreeg zodat zij niets meer kon zien, terwijl het zicht van haar dochter niet belemmerd werd, is deze uitleg niet compatibel met de verklaring van de dochter dat "dat ze geboeid werd in haar slaapkamer maar dat jullie elkaar nog gezien hebben in de gang" (zie haar verhoorverslag, p. 7); in geval dat verzoekster een zak over haar hoofd had en haar dochter niet, zal deze laatste dit zeker opgemerkt hebben en niet vertellen dat ze elkaar nog gezien hebben.

De beslissing vervolgt "Als uw dochter erop gewezen wordt dat u over de inval heel verschillende verklaringen aflegde, blijft zij echter bij haar versie van de feiten (CGVS dochter, p. 8).

Het is echter bijzonder vreemd dat zij hiervoor geen afdoende uitleg kan verschaffen, want deze inval betekende nochtans het begin van uw problemen met de autoriteiten door wie u uw land ontvlucht."

De tegenstrijdigheden in de verklaringen over de vrijlating op 26 november 2011 en het verblijf in Nurdilovo, zijn volgens verzoekster te wijten aan de doorstane traumatische ervaringen; de Raad aanvaardt deze blote bewering niet.

Verzoekster verklaart dat A.D. met het regime in zijn land in onmin leefde, in de rebellenbeweging was en daardoor gezocht werd zodat hij uit vrees herkend of aangehouden te worden aan haar vroeg om medicijnen te gaan halen. Zij kreeg van hem een lijstje met vermelding van de medicamenten dat zij aan de apotheker overhandigde zonder deze te memoriseren gezien zij nog niet van plan was haar land te verlaten om asiel aan te vragen.

Deze uitleg weerlegt niet, zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt, dat: "Het is ook weinig aannemelijk dat u de namen van de medicijnen in kwestie niet kent, aangezien u verklaarde dat u zelf de medicijnen ging kopen in een apotheek en de lijst zag waarop alles genoteerd stond (CGVS p. 8 & p. 12).

Aangaande de motivering: "Verder verklaart u dat u van bij de politie na drie dagen vasthouding werd vrijgelaten dankzij de hulp van uw neef S. U verklaart dat hij daarvoor waarschijnlijk uw appartement als borg stelde. Als uw neef S. er daadwerkelijk in slaagde u vrij te krijgen bij de politie, is het bijzonder opvallend dat u niet weet hoe hij wist dat u meegenomen was, dat u de naam niet kent van zijn kennis bij de politie via wie hij uw vrijlating regelde en überhaupt verklaart niet geïnteresseerd te zijn waar die persoon precies werkte en niet geïnformeerd te hebben bij uw neef wie dat was (CGVS p. 14)." laat verzoekster gelden dat zij vermoedt dat een of andere bewoner van het appartementsblok de inval in haar appartement heeft gezien of gehoord en dit aan haar neef S. heeft gemeld; haar uitleg is dus niet meer dan een enkele gissing.

Omtrent de vraag hoe voormelde S. haar en M.G. wist te bevrijden, wijst verzoekster op het bestaan van corruptie, wat niets anders is dan een simpele bewering.

Naast deze gissing en enkele bewering mag niet onvermeld worden gelaten dat de bestreden beslissing dienaangaande, onder verwijzing naar het verhoorverslag (p. 14), stelt dat: "überhaupt verklaart u niet geïnteresseerd te zijn waar die persoon precies werkte en niet geïnformeerd te hebben bij uw neef wie dat was."

Verzoekster herhaalt dat zij noch over een intern, noch over een internationaal paspoort beschikt en voert aan dat haar “redelijke” uitleg om een “onbekende reden” niet aanvaard wordt.

De beslissing stelt dienaangaande: *“Ten derde verklaart u dat zowel uw intern paspoort als uw internationaal reispaspoort ingehouden werden tijdens de inval in uw huis (CGVS p. 6).*

*Welnu, aangezien hierboven reeds uitgebreid werd aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten die u aanhaalt, is ook deze verklaring in verband met uw **identiteitsdocumenten** bijzonder ongeloofwaardig en ontstaat bijgevolg het vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.*

Dit wordt nog versterkt door uw verklaringen over uw reisroute.”

De Raad verwerpt derhalve de stelling van verzoekster dat haar verklaring dat zij over geen identiteitsdocumenten beschikt, om een “onbekende reden” door de commissaris-generaal niet aanvaard wordt.

De stelling van verzoekster dat, ondanks de informatie over strenge identiteitscontroles aan de buitengrens van de Europese Unie, duizenden vluchtelingen er in slagen de EU binnen te komen, is een nietszeggende bewering; verzoekster toont niet aan dat de duizenden waarvan sprake, niet in bezit waren van inreisdocumenten of gewoon beweerden geen documenten te hebben gehad.

Waar zij aanvoert dat door de Belgische asiendiensten niet werd nagegaan of er haar “door een of andere ambassade in Rusland een visum werd afgeleverd, noch of zij in Polen asiel heeft aangevraagd” wijst de Raad er op dat het niet de taak is van de commissaris-generaal om lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen; hij moet in casu niet bewijzen dat verzoekster een paspoort heeft (gehad) en het weigert te tonen.

De Raad deelt het vermoeden van de commissaris-generaal op basis van de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen (zie hoger) én de bedoelde informatie over de grenscontroles.

Op de motivering van de commissaris-generaal dat *“In verband met de convocatie dient opgemerkt te worden dat enkel uw naam en de naam van uw stad (i.e. Khassavyurt) is ingevuld, maar niet uw volledig adres. Ook de afleveringswijze is niet ingevuld, evenmin als het onderste gedeelte van de convocatie. Er staat bovendien enkel vermeld dat u wordt opgeroepen ‘om verschillende onderzoeksacties te doen’. In welke hoedanigheid u precies wordt verwacht, kan hierbij niet afgeleid worden. In dit verband verklaart u nochtans dat ze u normaal als schuldige of getuige moesten oproepen en dat de convocatie volgens uw vermoedens gaat over het bezoek van D. (CGVS p. 5-6). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (i.c. MVD van Khassavyurt).*

Ook bent u niet op de hoogte van een aantal andere elementen over deze convocatie. Zo verklaart u dat uw neef S. dat overhandigd kreeg van een buurman toen hij daar in de buurt was.

Wie die buurman was, weet u echter niet. U verklaart aanvankelijk dat uw neef de convocatie kreeg van de buurman op straat, terwijl u later zegt dat dat in de gang van uw appartement was. Hiermee geconfronteerd, bevestigt u dat het in de gang van uw appartement gebeurde (CGVS p. 5); wat allerm minst een verklaring biedt waarom u eerst zei dat het op straat was. U verklaart ook eerst tweemaal dat de postbode de convocatie per ongeluk in de brievenbus van die buurman had gegooid, maar daarna verklaart u twee keer niet te weten of die convocatie per post is opgestuurd of dat dat via de postbode of via iemand anders in de brievenbus van de buurman terecht kwam (CGVS p. 5). Wanneer u effectief problemen zou hebben gehad met de autoriteiten en door hen nog opgeroepen geweest zou zijn, kan toch redelijkerwijs van u worden verwacht dat u meer kennis heeft over deze convocatie en er coherenter verklaringen over aflegt.” poneert verzoekster dat zij een originele oproeping bijbracht en verwijst, voor wat betreft de onvolledige invulling, naar (zie het verzoekschrift, p. 7) *“de slordige manier van werken van de wijkagenten die haar oproeping gewoon in de brievenbus van haar buurman gooide”.*

Noch de affirmatie van verzoekster dat het stuk een origineel betreft, noch de enkele bewering omtrent de slordige manier waarop convocaties worden betekend, zijn in staat de hoger vermelde motivering te ontkrachten.

De bestreden beslissing stelt nog: *“Ook over de brief van uw advocaat dient gewezen te worden op een aantal anomalieën. Zo verklaart u naar die advocaat in Khassavyurt geweest te zijn om een volledig beeld te krijgen van uw probleem. Op welk adres dat was in Khassavyurt, weet u niet. Nog frappanter is dat u niet eens de naam van uw advocaat kent en verklaart niet te weten wat er precies in de brief staat omdat u er ‘eerlijk gezegd niet veel aandacht aan besteedde’ (CGVS p. 6); te meer als naam en adres van de advocaat evenals de inhoud van de brief gewoon in de brief zelf vermeld staan (zie vertaling document 2).*

Als u daadwerkelijk een beroep zou hebben gedaan op deze advocaat in verband met uw probleem, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u de naam en het adres van de advocaat en de inhoud van diens brief kent. Uit de vertaling van de brief blijkt bovendien dat het kantoor van uw advocaat gelegen is in de stad Gudermes (Tsjetsjenië) en dat u zelf woonde in de stad Kogalym (regio Khanti-Mansysk, gelegen in de provincie Tjumen in Siberië). De brief vermeldt overigens enkel dat er tussen u en de advocaat een samenwerkingsovereenkomst werd opgesteld; over de door u aangehaalde feiten uit uw asielaanvraag wordt met geen woord gerept. Op die manier is het bijzonder ongeloofwaardig dat u eind november 2011 naar deze bewuste advocaat ging in de stad Khassavyurt (Dagestan) om er een ‘volledig beeld van uw probleem’ te krijgen.

Hierbij aansluitend dient nog verwezen te worden naar de tegenstrijdigheid in uw verklaringen en die van uw dochter over uw bezoek aan deze advocaat (zie boven).”

Het verweer van verzoekster dienaangaande dat zij een onderhoud heeft gehad met “de advocaat in Khassavyurt en dat het volledig mogelijk is dat hij daar een bijkantoor heeft” (zie het verzoekschrift, p. 7) ontmoet de motivering niet; voor haar verwijt dat de commissaris-generaal, ondanks dat de gegevens van de advocaat op het document vermeld werden, nagelaten heeft deze te controleren, herhaalt de Raad naar zoals hoger reeds werd gesteld, het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om verzoeker bij te staan in zijn bewijsvoering.

Zijn opmerking dat de argumentatie in de bestreden beslissing “niet ernstig” is, is onterecht.

Aan het relaas van verzoekster kan geen geloof worden gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal erkent dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, een risico loopt op problemen met de overheid.

Waar zij aanvoert dat hij onrechtstreeks toegeeft dat haar relaas met de werkelijkheid overeenkomt, doet zij de waarheid geweld aan.

Ongeloofwaardige verklaringen kunnen niet leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar toepassing betreft van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie die de commissaris-generaal, het besluit dat “...het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

De bewering van verzoekster dat het voor haar omwille van haar etnische afkomst, bijna onmogelijk is om naar een ander deel van de Russische Federatie te verhuizen terwijl het gevaar voor haar leven en dat van haar dochter, zeer reëel is, wordt derhalve niet aanvaard.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 2 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE